

El que aquí comença aquí s'acaba

Ella, la madame, casada i mare de família, diu que mai no s'ha dedicat al negoci que dirigeix, entre les dues travessies de Barcelona. Amb una clientela selecta i de tics comuns, ella ens en fa ací cinc cèntims. I no vol ni àrabs ni negres.

Angels Pera

«La meva feina és la d'una relacions públiques, més encara, perquè a més de promoure i vendre un producte també m'encarrego de triar-lo.» «Encara que aquí no ens podem queixar, ja no és tan fàcil ni tan ràpid fer una bona caixa. Ni per a mi, ni per a les senyoretas.» «A Barcelona tenim fama de ser l'excepció per moltes raons». Una s'hauria passat hores xerrant amb la senyora Ferrer, però la senyora Ferrer és el que es diu una dona ocupadíssima: cuida i controla fins a l'últim detall, com tota bona mestressa, tot el que es fa i es desfà a casa seva, on no fa gaires dies vam anar de visita perquè ens fes cinc cèntims del que allí es cou. Si us interessa el ram, llegiu.

El carrer on té el negoci duu el nom d'un rector i la casa és ubicada al bell mig de dues travessies. En entrar-hi em fa passar a una saleta contigua a una altra on se senten veus. Té visita. «Així, ¿quina dius que vols? Sí, aquella rosseta que anava de blau. Molt bé, ¿vols prendre una copa? No, no. Doncs ara vindrà i ja podreu passar. Susanna, aneu a la vuit i avisa'm quan acabis.» Quan em ve a recollir per dur-me al seu despatx es disculpa: «Perdona, però...». No hi fa res, ja veig que teniu feina.

—Això va a dies, no te'n pots fiar mai.

A part de la saleta on em vaig haver d'amagar un parell de vegades, i del seu despatx, no em va deixar veure res més. «¿Veus aquest passadís? Doncs, al fons hi ha una sala on elles

s'esperen. Baix, hi ha les habitacions i una sala per a festes privades.

—*Pel que veig el negoci és rendible. Només és migdia i la feina rutlla.*

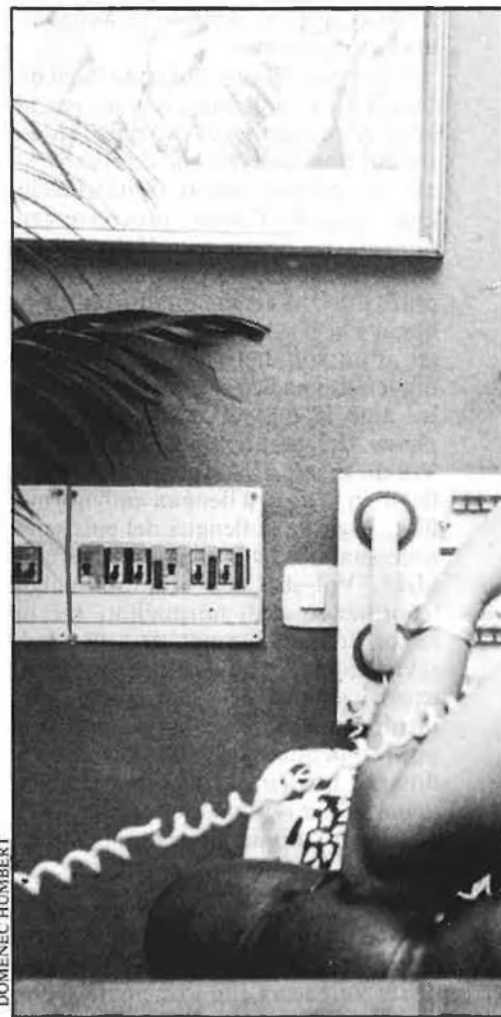
—Fins a cert punt, no ho és tant com ho era els anys 60. Això es un luxe i, com tots els luxes, en temps de crisi se'n ressent. Ara mateix és una manera de sobreviure per a molta gent. Només això.

—*¿Quin percentatge et quedes per servei?*

—El 50 per cent. Anem a mitges en tots els serveis.

—*¿Quina mena de clientela et visita?*

—Hi ha de tot. Poden venir nois molt jovenets, fins i tot acompanyats pel seu pare, o bé iaies, gent molt gran.

—*Sempre s'ha dit que als homes, en general, els agraden les noies molt joves.*

—Sí, sí. Gairebé el 90 per cent dels homes prefereixen noies molt, molt joves. Si poden ser menors, millor, però jo, això, ho trobo una aberració. Fins i tot procuro que les noies que tenen 18 anys no facin només aquesta feina, sinó que estudiïn o treballin, que surtin d'aquest ambient, perquè aquest ambient és... bé, no és l'ideal per a ningú.

—*Així, aneu renovant.*

—Sí, sí, la cosa és flotant.

—*Tinc entès que sempre hi ha les mateixes noies, però en diferents llocs, és a dir, que passen d'una casa a una altra.*

—Sí, però aquí passa menys: les senyoretas que tinc... com t'ho diria, trio molt. Normalment tinc

«Et quedaries espantadíssima de la qualitat i la quantitat de dones que fan aquesta feina.»

¿Com s'ho miren?

—Això, ho desconec. Les noies que jo tinc deixarien aquesta feina si en trobessin una altra que els permetés mantenir-se i mantenir els seus fills, perquè la majoria tenen algun nen petit, amb un cert nivell. És una feina desagradable.

Les autèntiques professionals, les que s'ho prenen com a «raó social», estan acostumades a un ritme de feina i d'ingressos que les noies d'aquí no tenen. Aquí preferim treballar a un cert ritme, no excessiu, per no fer grapat de serveis.

—¿Quants serveis al dia pot fer una noia aquí?

—Màxim, un parell.

—¿Treballeu les 24 hores?

—Tenim un horari, de les 11 del matí a les 12 de la nit. Ara bé, si surt alguna cosa concertada, doncs fins a més tard. De vegades fem festes amb cinc o sis

parelles, però la clientela que tinc solen ser homes casats, que han de ser aviat a casa seva. A més, són homes que no tindrien massa problemes per lligar. Jo mateixa, si hi ha certa confiança, els ho comento, no entenc com vénen aquí, però també entenc que no volen cap mena de complicació. El que comença aquí, aquí s'acaba.

—¿Cap noia t'ha robat clients?

—Sí, no massa vegades, però sí. Mai les que tinc aquí, però, quan et demanen alguna cosa especial i s'ha de fer el contacte per telèfon, sí. Les noies que treballen amb telèfon acostumen a tenir un nivell més alt, són més professionals que les que tinc aquí i és fan passar per no professionals. Molts homes les prefereixen sense saber que no només treballen per a mi, sinó per a altres agències.

Truquen a la porta i entra un altre client. La senyora Ferrer el fa esperar un moment i torna acompanyada de la noia que ell, abans, per telèfon, li havia demanat. «Aquest senyor que has vist es d'allò més porc».

—Dius que no és una feina fàcil ni agradable, però el que ha de ser difícil és deixar de guanyar els diners que

guanyeu diàriament d'una manera tan ràpida.

—Tampoc no és tan ràpid, elles estan aquí des de les 11 del matí fins a les 9 de la nit.

—Però surten amb la butxaca molt més plena que la majoria de la gent, després de 8 hores de feina, la qual cosa tampoc no acostuma a ser ni fàcil ni agradable.

—Sí, segur. ¿Però tu saps el que és haver d'esperar un grapat d'hores i que no vingui ningú? I després, esperar que et triïn tampoc no és massa agradable. En aquesta feina no hi ha res realment agradable.

—Almenys, veig que entre vosaltres el tracte és molt cordial.

—Això és com una família, el tracte és molt bo, cosa que tampoc no és gaire usual. A més, procuro que totes treballin per un estil, que se'n vagin cada dia amb uns diners.

—¿Quines malalties solen ser més freqüents?

—Cada setmana ve un ginecòleg que visita exclusivament saunes i gent del ram. Es fa un frotis, una revisió i una vegada al mes el control de sífilis; la senyoreta que no s'hi avé ja no treballa aquí; per tant, malalties, cap. Poden agafar coses sense importància, unes tricomonos que amb quatre pastilles se'n van, coses suavisssimes.

—¿És fort el control legal?

—No n'hi ha. Nosaltres paguem llicència fiscal com a gimnàs i tenim la sort que no hi ha cap tipus de màfia que ens controli.

—¿Quan feu l'agost vosaltres?

—Mira, aquest any va contra la norma perquè el juny i el juliol són els millors mesos, però entre el futbol i el bàsquet, és un autèntic desastre. El setembre també sol ser un bon mes; esperem que no se'ls acudirà res més.

—¿Fas servir el marqueting?

—Ho intento, però no és possible. Intentar dur una estadística de quina és la publicitat més rendible, de quins dies es treballa millor, és impossible. El dilluns és sempre un dia molt bo a l'estiu. Arriben de cap de setmana farts de nens, dona i sogra. L'hivern, els dimarts i els dijous, és ple, però t'estic generalitzant molt, no hi ha cap tipus de lògica. Fins i tot he intentat estudiar-ho per llunes, però no hi ha manera.

—¿Quanta clientela tens al dia?

—De 15 a 20 persones.

—Doncs, ja fas el dia.

—¿Però, si només en publicitat pago 600.000 ptes. al mes! Això no és lligar els gossos amb llonganissa. A part 3.000 diàries de bugades, i vés sumant...

noies que estan passant un mal moment i necessiten una ajuda econòmica. Ja has vist que són noies molt bufones, però molt normals. Ningú que les veies pel carrer no es podria imaginar que fan el que fan.

Mentre xerren, el telèfon no para de sonar. Ella, gentil, contesta totes les trucades i dona el màxim d'informació possible. «D'aquests que truquen, en vindran la meitat. Només em fio dels clients, que ja em demanen alguna cosa i concerten hora.»

—M'imagino que, de tant en tant, deus trobar-te amb problemes...

—Només amb els àrabs, que són els pitjors. No hi vull treballar, són mesquins i sempre hi ha problemes per cobrar. N'he tingut molts, de clients àrabs, al Princesa Sofia, gent amb molts calers que no volen pagar mai de bestreta. Concertes un preu amb ells i després obliguen les noies a quedar-s'hi tota la nit pel mateix preu. Prefereixo prescindir-ne. Tampoc no tinc clients negres.

—Fa uns quants anys hi havia menys professionals i les que ho eren s'ho plantejaven com a «raó social», ara tenen molta més competència.

—He vist un noi guapíssim també.
—Només el tinc a ell, i com una cosa especial.

—¿Quins comentaris et fan les noies dels clients?

—Pel que diuen elles, s'ho munten bastant malament i, per acabar-ho d'arreglar, la majoria tenen problemes d'ejaculació precoç. Ara bé, per a elles el sexe es feina i no senten absolutament res. Es tornen frígides.

Truquen a la porta. És un representant de roba interior. La mestressa les crida perquè es mirin el catàleg, però no volen res. Estan servides.

«Ens volen vendre de tot: bijuteria, malles, cremes...» No deixa de ser un avantatge, em penso, que t'ho vinguin a dur a casa.

—¿Us vénen a visitar els «famosos»?

—Esportistes, intel·lectuals... una mica de tot. Els polítics menys, es cuiden molt més la imatge.

—¿Quins serveis oferiu al client?

—Tots, el que passa és que hi ha nenes que no fan el grec i el que tampoc no fan és un francès a pal sec. Es pot fer un massatge i un francès, o un massatge i un «relaxament manual».

—Així, teniu especialitats.

—Sí. El francès, el fan totes, però el grec, amb això, de la Sida, ja no, perquè hi ha perill de contagi; el noi no hi pot renunciar i utilitza preservatiu. Ara que parlem de bisexuals, és molt curiós, però els homes que «tasten» l'home, els agrada. Deu ser realment una sensació agradable, tinc clients que, pel seu tipus de moral o pel que sigui, els costa acceptar-s'ho i em demanen noies, però no els fan l'amor per la vagina. Es veu que tenen una sensibilitat extraordinària al recte i volen consolador, són uns consoladors especials per a homes.

El servei més normal és fer l'amor i prou. Això costa 10.000 ptes., si volen estar amb dues noies 20.000, si en volen una amb bany romà 12.000, i si ho volen fer dues vegades, 15.000. Els massatges són més barats: un massatge amb dues noies i un bany romà costa 4.000 ptes.

El que passa és que, de vegades, els homes es volen passar de llestos i els demanen a elles més del que havien concertat amb mi; per exemple, em demanen un massatge i, quan són dins, volen que es despullin i, com

comprenderàs, si és un massatge, se li cobra un massatge; clar, si abans no m'ho han demanat a mi, o paguen més o se'n van xasquejats.

—¿La discreció és clau?

—En sortir d'aquí no saludo absolutament ningú. Elles no sé el que faran, però m'imagino que, per poc cap que tinguin, faran el mateix.

«Et quedaries espantadíssima —em diu mentre ens acomiadem— de la quantitat i la qualitat de persones que fan aquesta feina, et parlo ara de nivells molt alts: la senyora que té un marit que no li fa cas o que vol capricis o que s'avorreix; aquestes, però, no ho fan per calers sinó perquè estan fastiguejades i tampoc no se'n van amb qualsevol. Són elles les que demanen.»

Ella, la madame, casada i mare de família, diu que mai no s'hi ha dedicat. «Ho faig per calers. I prou.»

Ja a la porta, riallera, comenta: «Em sembla que ja en saps bastant. Només et falta provar-ho». No sé què faria si hi hagués gana però ara precisament és l'hora de dinar. □

LLIBRERIA TRES I QUATRE

**A L'AGOST,
NO TANQUEM**

**En vacances, també obrim,
perquè continueu podent trobar
les últimes novetats,
justament quan teniu temps per a llegir.**

LLIBRERIA 3i4 - Pérez Bayer, 11 - 46002 VALÈNCIA